

*Het zag mij aan, het wenkte mij nabij
en stil heb ik toen de hand gevat,
die men in de mijne lei.*

*Het stootte schorre klanken uit,
en trok mij met zich voort
toch in dat rauwe stemgeluid,
heb ik een woord gehoord.*

*Ik vroeg mij af
wat is de zin van een dorrend blad
van een geknakte twijg.*

*Gods wegen zijn zo wonderbaar,
daarom buig ik mijn hoofd en zwijg.
Geen wonder vraag ik van U Heer,
ik mag niet morrend klagen.*

*Laat slechts het kleinood deze ziel,
eens voor Uw aanschijn dragen.*

*Ach, laat mij nimmer klagen Heer
al lijkt soms werken zwaar.*

*Maar leer mij dragen hunner lot,
met Uw gena zowaar.*

*Want mocht men ooit eens vragen mij,
wat hebt gij gedaan?*

*Ach, laat mij dan dat vraag ik Heer.
Nooit ledig voor U staan.*

In uw herinnering moge voortleven onze lieve
Moeder, Oma, Overgrootmoeder

**Maria Christina Johanna
Rekers-Engbersen**

weduwe van
Johannes Antonius Rekers

geboren 25 februari 1917 te Enschede
overleden 10 juli 2000 te Oldenzaal

Dat haar aardse leven zo snel zou eindigen had niemand kunnen vermoeden. Na haar plotselinge opname in het ziekenhuis op 10 juli j.l. is zij na enige uren aldaar vredig ingeslapen.

Zij was een hartelijke vrouw en deed wat in haar vermogen lag. Ze woonde met zichtbaar plezier nog steeds zelfstandig.

Zorgen en verdriet bleven haar niet bespaard. Wij als kinderen namen de belangrijkste plaats bij haar in, in het bijzonder natuurlijk Henriëtte ons zorgenkind.

Bijzonder geruststellend was voor haar de gedachte dat Henriëtte nu haar plaats heeft gevonden op "de Colkhof".

Na het overlijden van vader voelde zij zich vaak eenzaam. Ze had graag mensen om zich heen. In het bijzonder keek zij dan ook erg uit naar de weekenden waarin Henriëtte naar huis kwam.

Lieve Moeder, wij zullen je altijd blijven herinneren zoals je was, sociaal en oprecht.

Wij zullen je altijd dankbaar blijven voor je levenslessen die jij ons, op jouw manier, gaf.

God moge je daarvoor belonen.

Voor uw blijven van medeleven, deelneming en de laatste eer aan onze Moeder bewezen, betuigen wij onze oprechte dank.

Kinderen, kleinkinderen
achterkleinkinderen

Oldenzaal, 14 juli 2000